

Living the Lotus 6

2024
VOL. 225

Buddhism in Everyday Life

2024 उत्तरी क्यालिफोर्निया चेरी ब्लोसम फेस्टिवल
उत्तर अमेरिकामा कोसेई-काई सदस्यहरू
सान फ्रान्सिस्कोमा भव्य परेडमा भाग लिए

Living the Lotus
Vol. 225 (June 2024)

प्रकाशक: रिशशो कोसेई काई अंतराष्ट्रीय विभाग
फुमोन मिडिया सेन्टर २-७-१, वादा सुगीनामी कु टोक्यो १६६-८५३७ जापान
फोन: ८१-३-५३४१-११२४ फ्याक्स: ८१-३-५३४१-१२२४
इ-मेल: living.the.lotus.rk-international@kosei-kai.or.jp
प्रमुख सम्पादक: केइइची आकागावा
सम्पादक: केन्सुके ओसादा
नेपाली संसकरण अनुवाद र सम्पादक: नविन अर्गील
सम्पादन कर्मचारी: अंतराष्ट्रीय विभाग कर्मचारी

रिशशो कोसेई काई सन १९३८ सालमा संस्थापक निवानो निचिनो र नागानुमा म्योकोले सुरु गर्नुभएको शद्धर्म पुन्डरिक सूत्र र अरु दुइ सूत्र मान्ने सर्वसाधारण बुद्ध धर्मको संस्था हो । हामी बस्ने ठाउँ, काम गर्ने ठाउँमा गौतम बुद्धका उपदेशहरूको आधारलाई व्यवहारमा ल्याएर शान्तिपूर्ण संसार बनाउन चाहने व्यक्तिहरू यो संस्थामा आबद्ध छन् । अहिले अध्यक्ष निवानो निचिको र हामी बौद्धधर्मालु सदस्यहरू राष्ट्रिय अन्तराष्ट्रीय स्तरमा अरु धर्महरू या परोपकारी संस्थाहरूसँग मिलाई बुद्धको उपदेश फैलाउन कोसिस गरिरहेका छौ । रिशशो कोसेई काई सन १९३८ सालमा संस्थापक निवानो निचिनो र नागानुमा म्योकोले सुरु गर्नुभएको शद्धर्म पुन्डरिक सूत्र र अरु दुइ सूत्र मान्ने सर्वसाधारण बुद्ध धर्मको संस्था हो । हामी बस्ने ठाउँ, काम गर्ने ठाउँमा गौतम बुद्धका उपदेशहरूको आधारलाई व्यवहारमा ल्याएर शान्तिपूर्ण संसार बनाउन चाहने व्यक्तिहरू यो संस्थामा आबद्ध छन् । अहिले अध्यक्ष निवानो निचिको र हामी बौद्धधर्मालु सदस्यहरू राष्ट्रिय अन्तराष्ट्रीय स्तरमा अरु धर्महरू या परोपकारी संस्थाहरूसँग मिलाई बुद्धको उपदेश फैलाउन कोसिस गरिरहेका छौ ।

रिशशो कोसेई काई सन १९३८ सालमा संस्थापक निवानो निचिनो र नागानुमा म्योकोले सुरु गर्नुभएको शद्धर्म पुन्डरिक सूत्र र अरु दुइ सूत्र मान्ने सर्वसाधारण बुद्ध धर्मको संस्था हो । हामी बस्ने ठाउँ, काम गर्ने ठाउँमा गौतम बुद्धका उपदेशहरूको आधारलाई व्यवहारमा ल्याएर शान्तिपूर्ण संसार बनाउन चाहने व्यक्तिहरू यो संस्थामा आबद्ध छन् । अहिले अध्यक्ष निवानो निचिको र हामी बौद्धधर्मालु सदस्यहरू राष्ट्रिय अन्तराष्ट्रीय स्तरमा अरु धर्महरू या परोपकारी संस्थाहरूसँग मिलाई बुद्धको उपदेश फैलाउन कोसिस गरिरहेका छौ । रिशशो कोसेई काई सन १९३८ सालमा संस्थापक निवानो निचिनो र नागानुमा म्योकोले सुरु गर्नुभएको शद्धर्म पुन्डरिक सूत्र र अरु दुइ सूत्र मान्ने सर्वसाधारण बुद्ध धर्मको संस्था हो । हामी बस्ने ठाउँ, काम गर्ने ठाउँमा गौतम बुद्धका उपदेशहरूको आधारलाई व्यवहारमा ल्याएर शान्तिपूर्ण संसार बनाउन चाहने व्यक्तिहरू यो संस्थामा आबद्ध छन् । अहिले अध्यक्ष निवानो निचिको र हामी बौद्धधर्मालु सदस्यहरू राष्ट्रिय अन्तराष्ट्रीय स्तरमा अरु धर्महरू या परोपकारी संस्थाहरूसँग मिलाई बुद्धको उपदेश फैलाउन कोसिस गरिरहेका छौ ।

शान्ति, सुख र चैनले बाच्ने

Rev. Nichiko Niwano
President of Rissho Kosei-kai

“यसरी बाच्च पाए पो”

हरियो पात पानीले पखालीएर आखामा टल्किने मौसम छिटै आउँदछ । तर यो मौसममा तापक्रम र आद्रता बढेर मन अलि नरमाइलो हुने पनि गर्दछ तर हामीहरूले आफ्नो मन चाही सधै सफा राख्नु पर्छ । केही दिनअघी मैले एक भजन कविता पढ्ने मौका पाए । कवी शुन्तारो तानिकावाको अङ्ग्रेजी अनुबाद “धर्मसुत्र”बाट आफुलाई मन परेको भाग जापानिमा स्वतत्र बर्णन गरिएको हो जस्को एक टुक्रा यहाँ भन्छु ।

शान्तरूपमा:

एस्लाई पछ्याउदा, सुखपछी दुख आउने छैन, तर भोग्न खोजेमा दुख मात्र, गुमाउनु केहि छैन भने सुखको बर्ष । क्रोध र अहंकारले मनलाई बन्द गर्छ तेसैल हे मन तिमी कोमल र हसमुख बन ।

(स्वस्थ, शान्त र लचिलो, कोसेइ प्रकाशनबाट)

किताबको आवरणमा “यसरी बाच्च पाए पो” भनेर लेखिएको रहेछ र मलाई त्यो शिर्षक एकदम घत लाग्यो ।

शान्त, कोमल अनि स्वस्थ । यसरी बाच्च सके मन सधै चङ्गा हुने छ र शान्त भएर हरेक दिन बिताउन सकिन्छ ।

शाक्यमुनिले “भक्ति” ले नै हामीलाई शान्तिको स्थितिमा ल्याउछ भनेर उपदेश दिएक छन । एस्तै भक्ती गर्दै गर्दा शान्त हुन सकिन्छ भनिन्छ तर यो भक्ती भनेको के हो त ?

बिकसित हुन्छु भन्ने भाव भएमा

बुद्धधर्मलाई “सर्वश्रेष्ठ उपदेश” भनेर भनिन्छ र यो भन्दा उत्तम अरु केहि हुँदैन । तर हामीहरु एस्लाई आभारी भएर लिने मात्र होईन कि जती थाहा पए पनि अझै अरु हुने यो उपदेशले मनलाई मलिलो बनाएर उपदेशलाई दैनिक अभ्यास गरौ । त्यो शान्त बनाउने भक्ती हो भन्ने लाग्छ ।

धर्म भनेको आफैले अभ्यास नगरि एस्को कुनै अर्थ छैन तेसैले दयालु र हसमुख भएर उपदेशलाई जिवन्त बनाउदै हरेक पल तेस्लाई थप्दै गएमा शान्त भएर जिउन सकिन्छ ।

तर “सिकेको उपदेश” भनेर के लाई मनन गरेर हरेक दिन अभ्यास गर्ने हो भन्ने कुरा नबुझेका धेरै होलान । मलाई आफुले आदर्श मान्ने मान्छे या “यसरी बाचन मन छ” “एस्तो होस” भन्ने “लक्ष” राखेर नै सबैको भक्ती फरक हुन्छ जस्तो लाग्छ ।

एदी कसैले आफ्नो जिम्बेवारी भान गर्न भनेर आफ्नो स्वास्थ्यलाई ध्यान दिन्छ त्यो पनि दान (सरिर दान) भन्ने भक्ती हो र अरुको साहयतबिना हामी बाचन सक्दैनौ तर सकेसम्म अरुलाई दुख नदिने पनि एक भक्ती नै हो । अफिसको काम मात्र होईन कि घरमा खाना बनाउने, सरसफाइ गर्ने, केटाकेटी हेर्नु कुरा पनि आभारी र खुशी भएर गरेमा त्यो पनि एक ठुलो भक्ती हो ।

मतलब हामीले आफु बिकसित हु भन्ने लक्ष राखी त्यो लक्ष पुरा गर्ने गरिने दैनिकी काम सबै “भक्ति” हुन र तेस्ले नै खुशी र शान्ति दिलाउने गर्दछ ।

तैपनी मनमा बादल लाग्ने दिन पनि हुन्छन । तेस्तो बेलामा यो मौसममा मिल्ने योशियो हिगाशिइको कबिता “पानी परे पनि गनगन नगर्ने किनकी पानी परेको दिनमा तेस्लाई मिल्ने बाच्ने तरिका छन” भने झै आफुलाई केहि चिज मन नपरे पनि तेस्लाई सुहाउने खालको भक्ती खोज्दा कस्तो होला ? तेस्तो दिन पनि शान्त र प्रफुल्लित दिन हुने छ ।

Spiritual Journey

तनमनले संघसँग उपदेश सिक्ने

सान अन्टोनिओ शाखा
केविन रोशि

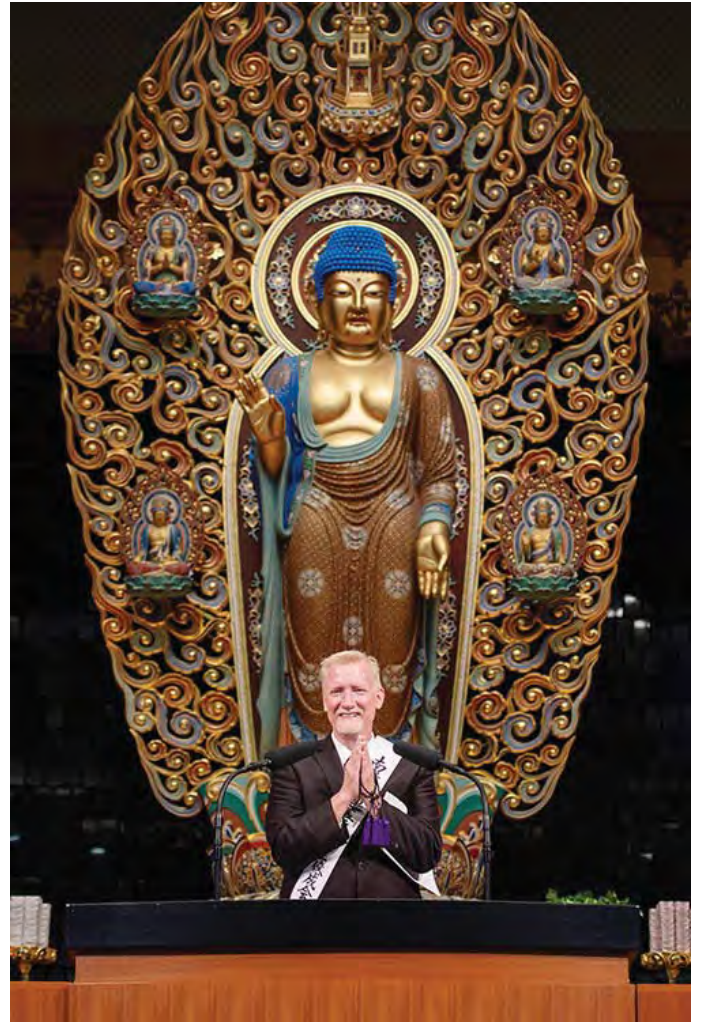
यो प्रवचन २०२४ मार्च १५मा शाक्यमुनी बुद्ध जयन्ती पुजा (उपसथा पुजा) मा गरिएको हो

सबैजना आज्ञा दिनुहोस ।

मेरो नाम केविन रोशेइ हो । अहिले म अमेरिकाको दक्षिण-राज्य टेक्ससको सान अन्टोनिओ शाखाको उप-प्रमुख हु । तपाईंहरूअघी उपदेशले गर्दा मलाई कसरी मुक्ती मिल्यो भन्ने कुरा सुनाउन पाएकोमा धन्य भएको छु ।

FBI एजेन्टको काम गर्ने बुवा र क्याथोलिक कन्भेन्टमा भान्छे र अरु काम गर्ने आमाको ७ छोराछोरी मध्य ५औं सन्तान भएर म १९५७मा न्यूयोर्कमा जन्मिएको र हुर्केको हु । आमाबुवाहरू अमेरिकामा आएरल्यान्डबाट प्राबाशी भएर श्रमिकको काम गरेकोले होला आफु जसरी हुर्किए त्यसरी नै हामीलाई कहिले गाली कहिले माया दिदै हुर्काउनु भयो ।

सानोबेलामा म अति चकचक गर्ने अनि छिटै रिसाउने खालको थिए र मलाई मेरो बस्न टोल र स्कुलमा समस्या भएको बालक भनेर चिनिन्थ्यो । त्यो बेलामा म जस्तो केहि समस्या भएको बालकलाई अरु कुरा होईन कि दण्ड दिने गरिन्थ्यो । तेसैले गर्दा होला म आफुलाई नै हानी गर्ने बानी बस्यो र सानै देखी रक्सी र लागु पदार्थ सेवन गर्न थाले र छिमेकका खराब मान्छेसँग सँगत बस्यो । ९ वर्ष भएपछी म खराब काम गर्न थाले र स्कुलमा रमाइलो भएको सम्झना नै छैन । मलाई आफ्नो

दाइसेइदोमा प्रवचन गर्दै उप-प्रमुख केविनजि

परिवारसँग बस्न मन लागेन र टेक्ससको सान आन्टोनिओमा बस्ने दिदिंसँग बस्न थाले । रक्सी छोड्न चाही सकेको थिइन तर कुलत र खराब मान्छेभन्दा टाढा हुन सके ।

युनिवर्सिटी सक्किएपछी चिकिस्ता छेत्रको काम गर्न थाले जहाँ एकजना महिलालाई भेटे र पछी बिहे गरे । श्रीमतीको कामले गर्दा म जापानको यामागुचिको इवाकुनी शहरमा बस्न थाले जहाँ मैले रक्सी पिउन छोडे र शान्त जिवन बितौन थले ।

बाल्यकालमा परिवारसँग (अधिको बिचमा)

तर अमेरिका फर्केपछी फेरी पिउन थाले र बैबाहिक जिवनको अन्त्य भयो र म दुखित हुँदै १९८६मा टेक्सस फर्के ।

र १९८९मा अहिलेकी प्यारि श्रीमती बार्बरालाई भेटेर मेरो जिवन परिवर्तन भयो । श्रीमती आज यहाँ दाइसेइदोमा आएकी छिन । उनैको माया र सहयोगले रक्सी र लागु पदार्थ छोड्न सके । र मलाई आफुलाई महत्व दिनु पर्छ भनेर सिकाइन । श्रीमतीले गर्दा मेरो आखा अधिको अध्यारो उज्यलोमा परिवर्तन भयो र आफुभित्र भएको सम्मानित बुद्धत्व बुझ्न सके । तेस्पछी ३५ वर्षदेखी हामी दुइ टेक्ससमा घोडा, खच्चड, लामा र कुकुरसँग रमाइ बसेका छौ ।

मैले यो माहान मुक्तिलाई भेटेको २०२४मा हो । म सधै गाडीमा हिड्दा देखिने सानो घरको साइनबोर्ड जापानि भाषाबाट अङ्ग्रेजिमा बदलिएको देखे तेस्मा “रिश्शो कोसेइ काइमा सबैलाई स्वागत छ” भनेर लेखिएको थियो र तुरुन्तै त्यो घरमा गएको थिए । त्यो बदलिएको साइनबोर्ड नै बुद्धको सन्देश हो भन्ने मनमा लिएर भित्र छिर्दा पहिलोपल्ट प्रचारक नाकामुराजिलाई भेटेको हु । वहाँले मलाई "तिमीलाई नै कुरेर बसेका हौ स्वागत छ” भनेर नम्र भएर भन्दा मलाई आफ्नै घरमा फर्किएर आएको जस्तो लाग्यो । वहाँले मलाई कोसेइ काइको आस्था, बुद्ध अनि संस्थापकको कुरा गर्नु भयो र मलाई मेरो आत्मा नै जागेको जस्तो लाग्यो ।

त्यो बेलामा सान अन्टोनियो शाखामा करिब ७० जापानि र केहि अङ्ग्रेजी बोल्ने संघका सदस्य थिए । प्रचारक

प्रचारक नाकामुराजिसँग सियाटल शाखामा

नाकामुराजिले हामीले पुण्डरिक सुत्र बुझ्न भनेर हरेक मंगलवार बेलुका कक्षा लिनहुन्थ्यो । त्यो सिकेर मेरो मन मलिलो भएको र मेरो दृष्टिकोण परिवर्तन भएको जस्तो लाग्यो ।

२००८मा म बिरामी भएर डाक्टरले क्यान्सर भएको हुन सक्छ भने । डर लागेको थियो र मैले यो कुरा प्रचारकलाई भने । वहाँले घर गएर “पुण्डरिक सुत्र १६ अध्याय” पाठ गर्नु र “बुद्धले तिम्रो निम्ती केहि सोचेका छन्” भनेर जिन्दगीमा कहिले पनि बिर्षन नसक्ने सल्लाह दिनुभयो । ति शब्द भनेको मेरो स्वास्थ्यभन्दा माथि पनि केहि छ भन्ने लागेको थियो तर त्यो के हो बुझ्न सकेको थिइन । भाग्यबस क्यान्सर होईन रहेछ तर ति शब्दहरु मेरो निम्ती नभै नहुने अर्थपूर्ण भए ।

२००९मा प्रचारकको कार्यकाल सकियो । अरु कोही थिएन र अङ्ग्रेजी बोल्ने सदस्यहरुलाई चिन्ता थियो । केही वर्ष यता सदस्यहरु पनि कम हुँदै थिए । हामीलाई एक लिडर चाहिएको थियो तर तेस्तो लोही भेटिएन र म आफै पनि तेस्कोलागि तयार थिइन किनकी ममा आत्मबिश्वास कम थियो खाली डर मात्र थियो । अंधकारमा थिए जस्तो लागेको थियो र उपदेशलाई अभ्यास गर्न नसकेमा म फेरी पहिलको जस्तो हुन्छु भन्ने डरले संघको साथ छोड्न सकिन । केही सदस्यहरूसँग मिलेर हफतामा एक पटक पुण्डरिक सुत्र र संस्थापकको उपदेश सिक्न एक मलमा भेट्न गर्यौं । केही अङ्ग्रेजी बोल्ने सदस्य आएका थिए तर कसरी अब अघी बढ्ने भन्ने थाहा नभएर एकलोपन र अशान्त मन थियो । त्योबेलामा मलाई ओक्लोहोमा मन्दिरका रेबरेन्ड कृष लादजोले हौशल्ला दिनु भएको हो । मैले वहाँलाई जैले फोन गरे पनि मसँग कुरा गर्नुहुन्थ्यो । “एदी तिमिले यो उपदेश फैलाउने हो भने पक्कै बुद्धले बाटो देखाउनेछन” भन्ने हौशल्लाले गर्दा मैले मेहेनत गर्न सके । वहाँको सल्लाह र हौशल्लाप्रती म सधै आभारि छु ।

तेही बेलामा एक माहान सदस्यसँग भेट भयो । उनिको नाम स्यान्डी थियो । उनि अङ्ग्रेजी बोल्ने थोरै सदस्यमा पर्थिन र हामीले सँगइ उपदेश सिकेका थियौं । तर दुर्भाग्यबस उनि २०१३मा क्यान्सरले गर्दा बितीन । उनिलाई पहिलदेखी नै क्यान्सर रहेछ तर त्यो पिडा नदेखाइ सधै मुस्कुरौने अनि वरिपरिको बिचार गर्ने गर्थिन । हामी दुइ दोजोमा मात्र होईन कि हिड्दा पनि सधै धर्मको कुरा गर्ने गर्थ्यौं । साचिनै हामी मिल्ने साथी थियौं ।

Spiritual Journey

उनी बित्तु २ दिनअघी म अस्पातलमा भेट्न गएको थिए र उनिले आफ्नो जप्ने माला मलाई दिइन् । र एक खाम पनि दिएर “पछी पढ्नु है” भनिन् । त्यो चिठिमा हामी दुइले धर्मको बारेमा गरेको कुरा सबै लेखिएको रहेछ । उनिले हामीले गरेको कुरा सधै लेख्ने गरेकी रहिछिन् । उनिले आफु कष्टमा हुँदापनी यो आदरणीय अभ्यास नै जिन्दगीको हरेक क्षणमा महत्वपूर्ण हुन्छ भनेर सिकाइन् । उपदेश सिकेर जिन्दगीमा कती खुशी र उज्यालो आउछ भन्ने कुरा सिके ।

अचम्मको कुरा स्यान्डी बितेको केहि दिनपछी मलाई पनि क्यान्सर देखियो । ब्लड क्यान्सर थियो र म मृत्युको डर र अशान्त मनले उपचार जारी राखे । उपचार धेरै कष्टकर थियो तर पनि म हरेक दिन दोजो गए । जिवन रहुन्जेल स्यान्डी जस्तै हरेक पललाई महत्व दिएर संघसँग मिलेर यो आदरणीय उपदेशलाई फैलाउछु भन्ने मात्र सोचाइ थियो ।

केही समयपछी लस यन्जलस पूर्व-मन्दिर प्रमुख रेबरेन्ड कोदाकाले मेरो शिक्षण योग्यता स्विकृती भयो भनेर भन्दा म खुशी र अचम्ममा दुबै भएको थिए । यो बेलामा हामीले पछ्याउने लिडर कोही थिएनन् । तर म पहिलाभन्दा फरक सोचाइ राख्ने हुन सकेको थिए । बुद्ध र संस्थापकको यो माहान उपदेश सान अन्टोनिओमा फैलाउनु छ र संघकोनिम्ती सपरिपत हुन्छु भन्ने मनमा थियो । र बल्ल मलाई नाकामुराजिले “तिम्रो निम्ती बुद्धले केहि सोचेका छन” भन्ने कुरा बुझे जस्तो लाग्यो ।

हामिले संघसित मिलेर नयाँ लिडर बिकास गर्यौं र हामीसँग अहिले बिभिन्न छेत्रका बेजोड सदस्यहरु छन ।

२०२०मा मैले मन्दिर उप-प्रमुखको ठुलो जिम्बेवारी पाए र

सान अन्टोनिओ शाखामा “अनेक बनस्पति” को नैतिक कथा मन्चन गर्दा (सबैभन्दा पछी बिचमा)

सदस्यहरूसँग मिली रमाउदै बिभिन्न कार्यक्रम गर्दै छु । होजा या तलिममा अरु सदस्यको अनुभव र दैनिकिमा गरिएको अभ्यासबाट मुक्ती र धेरै बुद्धी पाइने धेरै कुरा सिक्न सकिन्छ । सदस्यकोनिम्ती कष्टकर अनुभव भनेको चोट होईनकी तेसबाट केहि सिकेको “निशान”हो जुन चम्किलो र भावनापूर्ण हुन्छन ।

अहिले हाम्रो शाखामा सदस्यहरु ४०० जती छन । ति सबैको बोधिसत्व कर्मले अरुलाई प्रकाश छर्न सक्ने प्रचारकमा बिकसित हुन्छन भन्ने आशा छ ।

“कोसेइ” पत्रीकाको २०१७को अक्टोबर अन्कमा अध्यक्षले “दुख र कष्ट पनि महत्वपूर्ण अनुभव हुन र आभारी हुन पर्ने कुरा हो किनकी दुख पाएर नै सुख के हो भन्ने थाहा हुन्छ” भनेर उपदेश दिनु भएको छ ।

संसारका अनि सान अन्टोनिओका संघका साथीलाई म भन्न चाहन्छु कि “मेरो सरिर दुखले भरिपूर्ण छ तर मेरो मन उपदेशले गर्दा सुखले भरिएको छ” भनेर ।

दुखले भरिपूर्ण संसार छ तर सबैको मनमा उर्जाको मुल फुटोस भनेर सान अन्टोनिओको संघको एक सदस्य र एक लिडरको रुपमा अझै मेहेनत गर्दै जानेछु भनेर प्रण गर्दछु ।

सबैजना धेरै धन्यवाद ।

Spiritual Journey

प्रवचनपछी केविनजिलाई उत्साह दिन आएका साथिहरूसँग

पित्री पुज्ने

गोहोनजेनमा राखिने पित्रीनाममा सबै सदस्यले गर्ने पित्री पुजा र आचारण, तपस्या, लक्ष प्रदर्शन गर्दछ ।

हामी सबैको आफ्ना मातापिता मात्र होईन कि, वहाँका मातापिता अनि अझै माथि धेरै पित्री हुन्छन । ति सबैले गर्दा

हामी यहाँ छौ । हामी पनि कुनै दिन पित्री बन्ने छौ । प्राण यसरी नै क्रमबद्ध हुन्छ । हामी यहाँ यसरी बाच्ने भनेको अद्भुत कुरा हो ।

उपदेश बाढ्ने मार्गदर्शन (मिचिबिकि)

बुद्धको उपदेश फैलाउने अनि अभ्यास गर्ने मानिस बृद्धी भएमा सुखी हुने बढ्छन र समाज पनि उज्यालो हुनेछ । तेसो गर्न यो उपदेश फैलाएर उपदेशले भनेको कुरा अभ्यास गर्नु भनेर अरुलाई प्रोत्सान गर्नु नै “मिचिबिकि” हो ।

साथमा उपदेश अरुलाई सुनाउदा आफुले सबै नबुझेको कुरा पनि बुझिन्छ र बुद्धको कर्म र कामना बुझिन्छ ।

“मिचिबिकि” भनेको अरुलाई सही पथमा मार्ग दर्शन गरी उज्यालो बिश्व बनाउने पुण्य कर्म हो र उपदेश बुझी बिकसित हुने साधना हो ।

भूमिका भएको ब्यक्ति

बुद्धबाट प्राप्त भूमिका

Rev. Nikkyo Niwano
Founder of Rissho Kosei-kai

एस्ता “परोपकारि” कार्य भनेको अरुको फाइदकोनिम्ती मात्र होईन । यो त सधै “आफ्नै उपकार” मतलब आफ्नो फाइदकोलागी पनि हुन्छ । किनकी एस्ता परोपकारी कार्य गर्दागर्दा हामीहरुको ब्यक्तित्व बिकास हुने गर्दछ ।

हाम्रा मन्दिरका “भूमिका” पनि तेस्तै हुन । “भूमिका” जस्तो सुकै होस तेसलाई मनैदेखी गर्दा साहै खुशी प्राप्त हुन्छ ।

किनभने “भूमिका” निभाउनु भनेको हामीलाई बुद्धले दिएको “जिम्बेवारि” निभाउनु नै हो । तेती मात्रै होईन कि “भूमिका” भनेको मानव भनेर सर्वश्रेष्ठ पथ मतलब बुद्धपथमा हिंड्ने पहिलो पाइला हो । तेसैले म ठुलो स्वरमा भन्छु कि “भूमिका नै फाइद हो र भूमिकाबाट नै बुद्ध बन्न सकिन्छ” भनेर ।

तर समस्या के छ भने “भूमिका”लाई अप्ठेरो ठान्ने, “तेस्तो भूमिका म गर्न सकिदैन” भनेर हिचकिचाउने पनि धेरै होलान । तर “यो त बुद्धले दिएको जिम्बेवारी हो” भनेर खुशीसाथ मनन गर्दा आस्थाको पुण्य मिल्छ । बुद्धमा बिश्वास गरेर “जस्तो सुकै कष्ट भए पनि यो भूमिका निभाउछु” भनेर सोच्नेले नै मुक्ती प्राप्त गर्छ ।

दोगेन जेन गुरुले एसो भनेका छन:

“सबै सजिलो काम मात्र गर्न खोज्छन तर यो बुद्धधर्मसँग मेल खादैन” भनेर । मतलब सजिलो कार्य गर्न खोज्नु भनेको बुद्धपथमा हिंड्नेलाई सुहाउदैन भनेका हुन ।

“आफुले यो गर्नै सकिदैन” भन्ने जस्ता “भूमिका” नै अघी सारेर गर्नु पर्छ । त्यो कुरा नै “बुद्धपथमा मेल खान्छ” र एसो गर्दा नै साचो पुण्य मुल्छ । जसरि भए पनि दोगेन जेन गुरुका शब्दलाई मनन गर्नुहोस ।

निक्कयो निवानो हेसेई धर्म संग्रह १ "बोधि अंकुरण" पृष्ठ ५२-५३

समुदायलाई कृपा फिर्ता

Rev. Keiichi Akagawa
Director, Rissho Kosei-kai International

सबैजना सन्चै हुन्छ ? गर्मी मौसमको सुरुवातसँग हावाले हल्लिरहेका पात देख्दा प्रकृतिक संसारमा जिवनको गतिशिलता देख्छु ।

अध्यक्षले यो बर्ष जनवरीको प्रवचनमा आफ्नो पुस्तक “मन मलिलो बनाउने” कुरालाई लिएर शान्ति प्राप्त गर्नकोलागि “बुद्धले हामीसँग गरेको कामनालाई मनन गरेर हरेक दिन सकदो अभ्यास गर्नु” नै महत्वपूर्ण हुन्छ भनेर उपदेश दिनु भएको थियो । यो महिनाको प्रवचनमा ठोस रुपमा कसरी अभ्यास गर्ने भन्ने कुरा नबुझ्ने हामीलाई “यसरी बच्नु पो” भन्ने “लक्ष” बोक्नु नै भक्ती हुन्छ भनेर सल्लाह दिनुभयो ।

यो बसन्तमा टोल समितिको अनुरोधबाट आफ्नो छिमेकिको टोल सुधार समितिको “अध्यक्ष” को जिम्मेवारी पाएको छु । अध्यक्षले समितिलाई चहिने पैसा उठाउने, छलफल गर्ने अनि बिबिध कार्यक्रम चलाउने, टोलका बिशेष ब्यक्तिलाई सम्मान गर्ने जस्ता अनेक कार्यहरु गर्नु पर्ने हुन्छ । हाम्रो परिवार यो टोलमा बस्न थालेको २० बर्ष जती भैसक्यो । यो भूमिकाबाट हामीलाई यो टोलमा स्वागत गरेको र बस्न पाएको कुरामा आभारी भएको कुरा प्रकट गर्ने मौका हो भन्ने लागेको छ । बिभिन्न कठिन कुरका सामना गर्नु पर्ला तर यो टोलले दिएको पुण्यलाई फिर्ता गर्ने “लक्ष” राख्नाले अहिलेसम्म नदेखिएको संसार देखिने छ जस्तो लागेको छ । अब भने निकै रमाइलो हुँदै जाने छ जस्तो छ ।

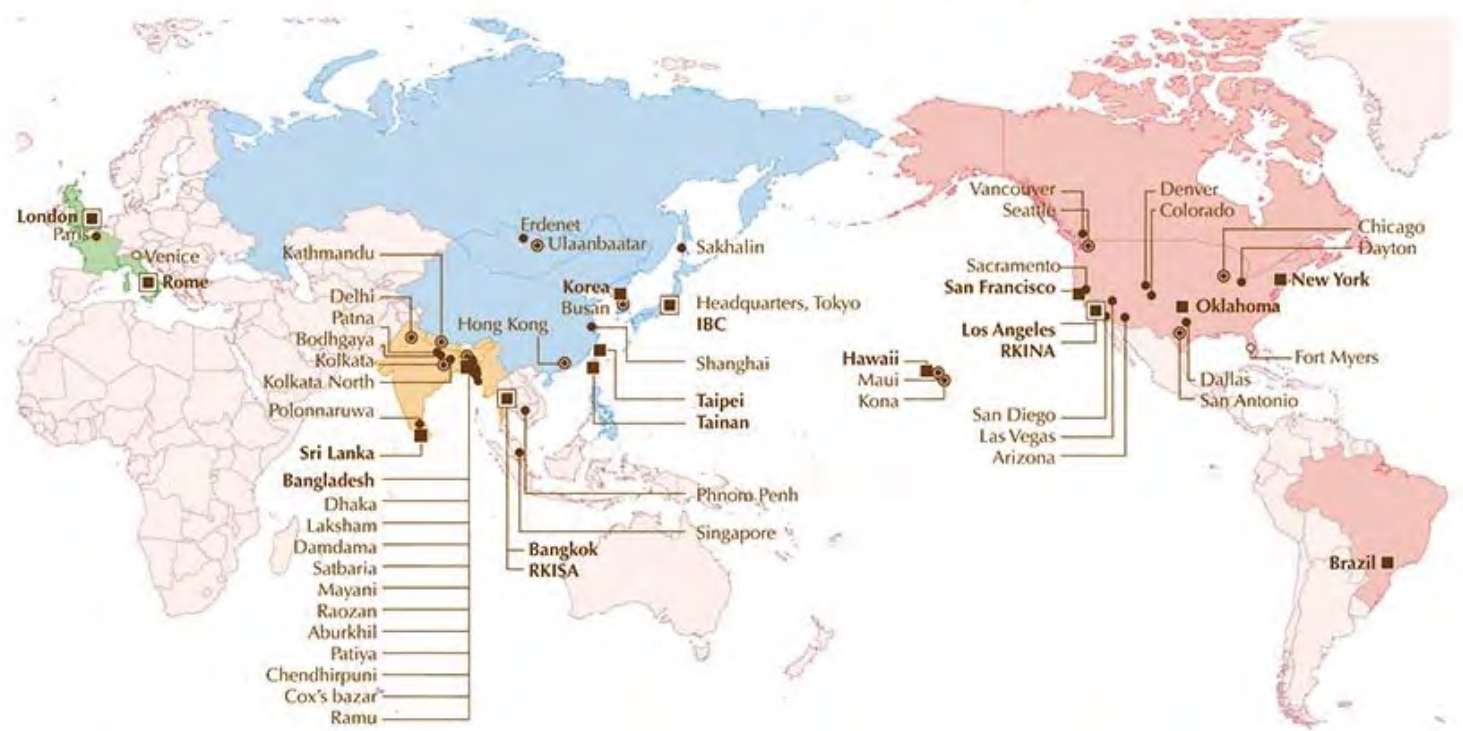
अप्रिल ८, २०२४, नेटिभिटी पार्टीका सहभागीहरूसँग इचिजो होटोको अगाडि (निर्देशक अकागावा अगाडिको पङ्क्तिमा बाँयाबाट तेस्रो)

Rissho Kosei-kai International

Make Every Encounter Matter

🌸 A Global Buddhist Movement 🌸

Information about local Dharma centers

facebook

twitter

✉ We welcome comments on our newsletter Living the Lotus: living.the.lotus.rk-international@kosei-kai.or.jp